

A cipő

Háborús övezetté nevelődött nappalink központi elemeként egy cipő feküdt a perzsa szőnyegen. Vagyis dehogy perzsa, hanem valami műszálas rongy. De jó nagy volt legalább. Illetve így, hogy a cipő (pontosabban fél pár cipő) rajta hevert már egész kicsinek tűnt. Majdhogynem aprónak. Ezt egészen addig képtelen észrevenni az ember, amíg nem kerül rá valami, a tárgyakra kell egy optikai viszonyítási pont, amitől valamilyen lesznek. Illetve nemcsak a tárgyakra, az embereknek is. Hogy lehetnék nő, ha nincsen férfi, hogy lehetnék én az okos, ha te nem vagy hülye, hogy volna már háborús övezetté nevelődött nappali, ha nincsen olyan nappali, ami nem az, jobban mondva, ha volt egyszer egy olyan nappali, ami nem volt az, jobban mondva valahol, valamikor az idő és tér intervallumában volt egyszer valami, ami.

A háborús övezetek nehéz terepek. Nehéz az áthaladás, a csoportosulás, rohadt nehéz az élet szervezése. Minden, minden nehéz rajta, főleg az áthaladás, az nagyon az, állandóan megbotlik az ember, összetapossa tárgyait, állatait, növényeit. Gyakorlatilag nem lehet megszüntetni, felszámolni a rendszert, annyira beeszi magát a napok folyásába, savként marja magát a fény rostjai közé, nincs nélküle levegővétel, az oxigén is vele együtt áramlik a vérben, álom helyett göcsörtös szuszogásban kering az ágy fölött, háború, háború, háború – ez szól a tükrökből, a plafonról, a járdán, ezt halod köszönés helyett, a boltban ezt kéred, és nincsen szabadulás, a háború beeszi magát mindenhova. De meg lehet szokni, talán. Vagyis nem, hogy is lehetne, a folyamatos készültségi helyzettől nagyon magas a vérnyomás és folyton kiugrik a szemgolyó a helyéről, ijedten kell fogdosni, nehogy tényleg, de nem, ilyenkor sosem, csak azt hiszi az ember, hogy. Nem lehet lehajolni, ólomsúlyú a rendszer, a háború rátelepszik a bokákra és a csuklókra, de főleg a derekat bántja. Képtelenség felemelni a ledöntött tárgyakat, mindenhol cserepek, teásbögre, váza, fogkefe, egy kés!

A háborúnak szaga is van, persze. Odaégett omlett, rohadó gyümölcs, fogkrém, szúnyogírtó.

A reggelek ezekkel a szagokkal kezdődnek, aztán kinyílnak a szemek is, de azok a hangokra, az ajtón túli világ recsegéseire. A háborús övezet szimfóniája egészen hétköznapi, egy férfihanggal azonosítható belőle minden.

Igazából nem ezek a dolgok a felkavarók, hanem a cipő. A fél pár cipő a perzsa szőnyeg közepén, a fűző kibomolva, bénán csüng oldalra, mint egy halott kis féreg. A lábbeli oldalra borulva, egyensúlyát veszített állapotban figyel. Támadásra készen, párja nélkül alussza át a háborús övezet napjait, levegőt sem mer venni, nehogy lemaradjon egy újabb zuhanásról. Az egy hónappal ezelőtti repülés során alaposan beütötte magát egy emberi testrészebe, onnan zuhant a rongyos szőnyeg közepére. Azóta tartanak a háború néma napjai. Az övezet legaknásabb terepe a nappali perzsa szőnyege, azon belül is a fél pár cipő.

Az elzárkózás mindenesetre néha hasznos, vagyis nehezen hasznosuló tevékenység, de néha kifejezetten az. A férfihangok számára nincs belépés pont egy hónapja, a nappali kivételével sehova. Együtt fekszik, alszik, kel az idegen terekkel, a háborús övezet legveszélyesebb tárgyával, a fél pár cipővel.

Együtt alszanak a szőnyegen, robbanásra készen.

Miről álmodik egy egér

A legjobb egyszerűen az volt, ha nem vettek tudomást róla. Ebből a szempontból a legnehezebb is ez volt, persze, hát hogy nem veszünk tudomást egy lényről, ami ott mászkál a közelünkben?

Pontosan tudta, hogy igazából mit terveznek vele tenni, mindig, minden nap pontosan tudta, mert hiányzott belőlük a kreativitás és a fantázia, és ez elkésztette egy kicsit, mert sokkal jobb, hogyha már figyelnek az emberre, akkor azt úgy teszik, hogy tényleg figyelnek rá és beleölnék valamiféle energiát is, még akkor is, ha az rossz. Szóval kezdett unalmassá válni, és ez megölte az érdeklődését irántuk. Már csak hagyta, hogy dobálják, lökdössék, leöntsék vízzel, szétszedjék a cuccait. Legjobb esetben csak csúnya, nagyon csúnya szavakat mondtak rá. Ilyenkor legalább a testét kímélték, és így fizikai valójában nem kellett megszegyenülnie, csak belül, nagyon belül, de az az ő ügye volt, nem tartozott senkire.

Ilyenkor azt képzelte, hogy szürke lesz, egészen szürke, és beleolvad az osztályterem falába, ha egészen közel húzódott, még a pulcsin keresztül is érezte a fal hidegét, a fal hidegén a szívdobogását, a szívdobogásán a sejteinek a zsongását, a zsongáson az átalakulás forróságát, és látta, hogy átszíneződnek a sejtek zsongás közben, szürkék lesznek és beolvadnak a fal részecskéi közé. És aztán azt is elképzelte, hogy nemcsak beolvad, a fal teljesen felemészti, mert egy egérke olyan pici, hogy a falnak meg sem kottyan bekebelezni. Ha nagyon szorosan koncentrált, akkor egészen egygé vált az osztályteremmel, ha ilyenkor öntötték le vízzel, az nagyon kellemetlen volt, mert a sejtei azonnal visszaváltak pirossá és a fizikai megszegyenítés elől nem tudott elmenekülni.

Lehajtotta a fejét, hogy védje az arcát az idegenek elől, ami egérenc volt, legalábbis úgy képzelte. „Nézd már, de csúnya!” Ezt a mondatot dobálták az arcára a többiek, de ha hazament, akkor az anyukája is ezt dobálta rá. Részegen ordította, hogy csúnya kis egérenc van. Pont, mint az apjái. Ilyenkor becsusszant a fal takarásába, hogy ne lássa az anyukája a konyhából, és végigcsúszott a fal hidegbe kapaszkodva a saját szobájáig.

A saját szobájában egy hónapja egy idegen bácsi is lakott, akiről azt mondta az anyukája, hogy a nagybátyja, de ő eddig még sohasem látta. A bácsi sokszor volt büdös, és néha idegen nőket is felhozott a szobába. „Csukjad be a szemedet, Egérke!” Ezt az utasítást obszcén röhögés kísérte, és Egérke becsukta a szemét, de a füleit nem tudta becsukni, úgyhogy hallotta a sóhajtozást és nyögdösést a szomszéd ágyból. Ilyenkor egygé vált az ágytakaróval, és azt képzelte, hogy egészen beleolvad az ágyba, annyira meleg a teste, hogy megolvastja az ágykeretet, a szőnyeget, a padlót, és részecskéi leolvadnak az alsószomszédhoz, akinek a kislánya mindig azokkal a szép ceruzákkal játszik. Ha éjszaka játszhatna velük, akkor kiszínezné az összes testrészét sárgára, kékre, pirosra – a szivárvány összes színére. Nagyon vigyázna rájuk; nem tenné tönkre egyiket sem.

Reggel arra ébredt, hogy az átváltozástól nedves az ágytakarója, ilyenkor mindig gyorsan letakarta a paplanjával és megmosta magát a fürdőszobában. Egy egérke nem teheti meg, hogy bepisil, mert elveri az anyja érte. Egy egérkének tisztának és tisztelettudónak kell lennie. Belenézett a tükörbe. Az orocskája egészen pirosan fénylett a fűtetlen fürdőszobában. Hirtelen semmi állatias vonást nem fedezett fel magán, nem látta, miről beszélnek, nem tudta tetten érni az átváltozás nyomait. Egészen normális kislánynak tűnt. Aztán eszébe jutottak a színes ceruzák, amiket álmában ellopott, pedig lopni nem szabad, és hirtelen el akarta kapni a fejét a tükörről, de nem tette, tovább figyelte tűzvörös arcát és könnybe lábadó szemét. Kényszerítette magát, hogy nézze az átváltozást, ahogy kislányarcából valóságosan gyorsasággal lesz ismét csúnya egérenc.